

On taas aivan pakko pysähtyä tavaratalossa erään tietyn joulukorttitelineen luokse sekä ihailemaan että myhäilemään. Tutuksi tulleiden, värikkäiden, sadunomaisten ja vahvatunnelmaisten korttien kuvat kertovat jo sellaisenaan joulunilosta. Mutta, kun kääntää kortin ja lukee sen humoristisen tai muuten osuvan nimen, joka sisältää aina stoorin, kokee vielä ylimääräisen ilonhetken. Ja juuri sen ilon haluaisi välittää myös kortin saajalle!

Jo yli kahden vuosikymmenen ajan me suomalaiset olemme saaneet seurata taiteilija Virpi Pekkalan luomissa joulukorteissa hellyttävän pallonaamaisten, punapukuisten ja hiippalakkisten tonttulasten monenmoisia iloisia jouluvalmisteluja.

Olemme tavanneet myös kokonaisen tonttuperheen niin aattoaterialla, matkalla joulusaunaan, kuin punaisten tulppaanien, jouluomenoiden, kauralyhteiden ja kynttilöiden ympäröimän idyllin keskellä. Modernit tontut harrastavat myös sauvakävelyä, tekstiviestien lähettelyä ja opettelevat eurojen käyttöä.

Samoin olemme kohdanneet yhä uudelleen myös suloiset ja herkät, ul-

konäoltään hyvin Virpimäiset valkopukuiset enkelitytöt. Ne ovat olleet lyhtyjen tai tähtien valaisemissa sinisissä talvimaisemissa lumisateen keskellä joko matkalla joulunäytelmään tai kurkkimassa kirkonmenoja ikkunan takaa.

Tonttukortit syntyvät

Virpi Pekkalan kortintekijän ura alkoi vuonna 1963 nipusta käsintehtyjä joulukortteja. Siihen aikaan somistajana työskennellyt Virpi kävi tarjoamassa korttejaan, tonttujaan ja taulujaan myytäväksi Kalevalakorun siloiseen Keskuskadun Lahjavakka-myymälään.

Kortit tekivät niin hyvin kauppansa, että Virpi alkoi piirtää niitä myös Naistenmessuilla minkä kerkisi.

- Joku somistajakavereistani ehdotti, että kortteihin kannattaa tehdä tonttulakit ensin silkkipainolla ja sitten piirtää loput käsin. Näinhän kortteja syntyi enemmän ja kaikki olivat kuitenkin erilaisia! muistelee Virpi.

Virpi Pekkala on paljasjalkainen stadilainen, joka eli lapsuuttaan Mannerheimintiellä suurten ikäluokkien tapaan.

- Silloin ei meidän kerrostalossa-kaan aina suljettu kotiovia, vaan talon lapset saivat mennä vapaasti leik-

ILON JA korttitai

kimään toistensa luo, muistelee perheensä ainokainen noita aikoja.

- Ja aikuisetkin tulivat siihen aikaan aivan ohimennen tapaamaan toisiaan. Lapsuuteni Helsingissä kaikkia myös aina tervehdittiin ja ohi ajavaa tsirraa juostiin katsomaan, lisää vanhan slanginkin vielä hyvin taitava kuvittaja.

-Minulle stadilaisuus on myös sitä, että tuijottaa merelle!

Stadistaan ylpeän kuvataiteilijan korteista löytyvät niin Helsingin Tuomiokirkko, Kauppatori kuin monet merenrannatkin.

Lukihäiriöinen lahjakkuus

Virpin koulunkäyntiä Pohjois-Haagan yhteiskoulussa varjosti aikoinaan lukihäiriö.

- Lukihäiriöstähän ei silloin tiedetty mitään. Olin joko laiska tai tyhmä oppilas. Kielet olivat todella hankalia, kaikki asiat piti vain opetella sitkeästi ulkoa. Niissä aineissa kuitenkin pärjäsin, joita saatoin tehdä piirtämällä, kertoo Virpi ja iloitsee siitä, että Suomea on juuri lähtenyt kiertämään kaksi Lukibussia, jotka jakavat tietoa niin neuvoloille, kouluille, sosiaalityöntekijöille kuin myös lukihäiriöistä kärsiville.

- Lahjakuutta voi ilmentää muutenkin kuin lukutaidoilla.

Hän on opiskellut maineikkaassa Mainosgraafikkojen koulussa Helsingissä.

Tällä hetkellä Virpi Pekkalan nimellä ilmestyvistä korteista otetaan

nimi onkin osuvasti Kuoroharjoitukset!

- Kortti-ideat voivat syntyä aivan missä tai mistä tahansa. Vaikka Ruotsinlaivan noutopöydässä tai lastenlapsien touhuja seurattaessa, kuvittaja sanoo.

Korttien, taulujen, lautasliinojen, joulukalentereiden ja vieraskirjojen lisäksi Virpi Pekkala on myös julkaissut leikki-ikäisten Karoliina-kirjasarjan yhdessä Laura Voipion kanssa. Karoliina on esiintynyt myös tv:ssä.

Virpin oma keijukainen ja tonttu

Virpin oma joulu on hyvin korttien näköinen.

Kolmekymmentäkahdeksan vuot-

kaimmat ihmiset ovat tietenkin oma seitsemän vanha keijukainen Liisa ja 3,5-vuotias tonttupoika Linus!

Ehkäpä ensi vuonna, kun Virpi piirtää korttejaan Suvisaaristossa olevan mökkinsä verannalla täysikuun paistaessa mereen tai revontulien esiintyessä livenä, hän muistelee joulua 2002 ja tekee meille niistä uusia ihania ja tunnelmallisia kortteja!

Teksti ja kuva Aila Suomalainen

HUUMORIN TAITAJA, taiteilija Virpi Pekkala

10 000 kappaleen painos ja myyntiluettelosta löytyy yli 500 erilaista korttia. Sama kortti on myynnissä noin pari vuotta ja uutta painosta ei siitä poikkeuksia lukuunottamatta tehdä. Erilaisia Virpi Pekkalan kortteja lienee ilmestynyt ainakin noin 2000-3000 kpl.

- Kun vuonna 1980 perustettu firmamme täyttää 25 vuotta, aiomme juhlan kunniaksi julkaista vanhoista rakkaimmista korteistamme uusintapainoksia, lupaa Virpi.

Viime vuoden suosituin joulukortti oli kaksiosainen Tuomiokirkko, jonka portaalla tuttu enkeli ja tonttu istuvat lumisateessa lyhdyn valossa. Kun avaa kirkon oven, näkee pienen enkelin, ja kun avaa koko kortin esille tulee kokonainen enkelikuoro. Kortin

ta naimisissa olleet Virpi ja Upi viettävät sitä perinteisin menoin ainoan tyttärensä, Päivin luona vanhassa satumaisessa omakotitalossa Tukholman Nackassa. Virpi valmistaa suomalaiset joululaatikat ja pöydässä on myös ruotsalaisväyn perinneherkku savuankerias.

- Yhdessä tehdään sitten joulun dekoraatioit! iloitsee Virpi, jonka tytär sekä vävy ovat monipuolisen lahjakkaita graafikoita. - Päivi on suunnitellut astiastoja ja laseja sekä stailannut ruokajuttuja lehdille. Se on kai sitä somistajaosastoa! nauraa Virpi. Johan-vävy puolestaan on piirtänyt Eva ja Adam -sarjakuvakirjoja. Kirjoista on jo ehditty tehdä sekä elokuva että tv-sarja.

Mutta Virpi-mummon joulun rak-

Syyskuun 27. päivän Helsingin Sanomat uutisoi: "Postikorttitaiteilijana tunnettu Virpi Pekkala on valittu vuoden 2003 joulupostimerkkien suunnittelijaksi. Kuvat kertovat joulun valmisteluista."

Onnittelumme, komea saavutus taiteilijalle!

